

Kapitola 3

Něco na hodinách chemie dráždilo můj mozek tak, že se v něm myšlenky plácaly jedna přes druhou. Možná za to mohla kombinace nudného předmětu, monotónního výkladu a studené židle. Dumala jsem nad tím, jestli pro to existuje nějaká chemická rovnice. Tyto tři faktory v součinnosti vedou k měknutí mozku. Ne, to by byl špatný výraz. Můj mozek na chemii nezlenivěl. Rozběhl se na plné obrátky. Hyperaktivita mozku. Stav, ve kterém bylo naprosto nemožné soustředit se na hlemýžďí věty vycházející z úst pana Ortegy. Mluvil teď snad ještě pomaleji než obvykle?

Dneska se mi mezi všechny ty obvyklé myšlenky a obvyklá slova, která jsem si teď nemohla ani zapsat do zápisníku, pletla ještě ta písnička, kterou jsem se včera učila zahrát na kytaru. Byla to mučivá skladba a já jsem ji milovala a nenáviděla zároveň. Milovala, protože byla geniální, vyvolávala ve mně touhu napsat něco stejně dobrého. A nenáviděla, protože byla geniální a mně bylo jasné, že nikdy nic ani zdaleka tak dobrého nenapišu.

A pořád jsem musela myslet na tu soutěž.

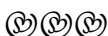
Jak bych ji mohla vyhrát? Jak se do ní vůbec *přihlásit*?

Držela jsem tužku ve vzduchu nad papírem – nad tím jedním listem, který mi Ortega povolil. Kdybych si text té písničky mohla napsat, dostala bych ho z hlavy a mohla bych se soustředit na hodinu. Tenhle papír ale přesně za pětáctyřicet minut předložím učiteli ke kontrole. *Pětáctyřicet minut*? Tahle hodina nikdy neskončí. O čem to vůbec mluvil? Železo. Něco o vlastnostech železa. Napsala jsem si na papír slovo železo.

Pak moje tužka, jako kdyby měla svou vlastní hlavu, zabloudila k laminátovému povrchu lavice a naškrábala na ni slova, která mi hrála v hlavě:

Rozviň svůj chřadnoucí květ a pusť dovnitř světlo.

Přikreslila jsem k nim sluníčko, jehož paprsky se dotýkaly některých slov. Teď už jenom těch dalších třiačtyřicet minut chemie.

Byla jsem uprostřed psaní do zápisníku za chůze po školní chodbě, činnosti, kterou jsem doteď tak docela neovládla, přestože jsem to dělala už tolikrát, a v tu chvíli jsem uslyšela ten smích.

Měla jsem za to, že je mířený na mě, a tak jsem zvedla oči. Nebyl.

Blond kluk – možná nějaký prvák – stál uprostřed chodby a tiskl si na prsa učebnice. Na hlavě měl vratce balancující baseballovou pálku. Za ním stál Cade Jennings s rozpraženými rukama, jako kdyby tu pálku právě pustil.

„Hod' mi ten míč,“ houkl Cade na svého kamaráda Mikea, který stál naproti němu a tomu nebohému prvákovvi.

Mike ho poslechl a Cade se teď pokoušel vymyslet, jak položit míč na pátku. Vypadalo to, že ten kluk je tak vyděšený, až se nemůže ani pohnout.

„Potřebuju židli. Sežeňte mi někdo židli,“ řekl Cade a lidi kolem se mohli přetrhnout, aby mu vyhověli. Pálka se rozkymácela, spadla, rozkutálela se po dlažbě a zastavila se u skříněk.

„Pohnul ses, kámo,“ řekl Cade tomu prvákovvi.

„Zkuste to znovu,“ vykřikl někdo z přihlížejícího hloučku.

Cade se usmál svým dokonalým běloskvoucím úsměvem. Tím, který používal tak rád, protože věděl, jakou má moc. Zamračila jsem se. Zdálo se, že jsem tu jediná, kdo je vůči němu imunní.

Ani za nic jsem na sebe nechtěla upoutávat pozornost, jenomže mi bylo jasné, že bych tomu příkrčenému klukovi měla nějak pomoci.

Ale nevěděla jsem, co s tím můžu dělat. Stát se středem nechtěné pozornosti kvůli Cadeovi, to byla věc, kterou jsem znala až moc dobře...

Vrátila jsem se v myšlenkách do tělocvičny v prváku. Nepatřila jsem k těm holkám, které mají pocit, že jim nejde vůbec nic. Ale znala jsem svoje slabiny, to ano, a zrovna tělocvik byl jednou z nich. A smíšený basketbal byl tím nejhorším z tělocviku, takže jsem se snažila držet se od míče tak daleko, jak to jenom šlo.

Z nějakého důvodu, nejspíš ze zlomyslnosti, jak jsem si uvědomila později, létal míč pořád jenom za mnou. Od

mého týmu i od protihráčů. A já jsem ho nikdy nedokázala chytit. Jako kdyby se hrála vybíjená a jediným terčem jsem byla já. Dostávala jsem to do ramene, do zad, do nohou.

A pak Cade, který v tu chvíli seděl na tribuně, vykřikl tak, aby ho všichni slyšeli: „Hele, to vypadá, že má nějakou magickou sílu, která ten míč přitahuje k ní. Jako černá díra. Magnet. Lily Abbottová, Magnet.“

Tu poslední větu řekl hlasem vypravěče ve filmu. Jako kdyby mě proměnil v nějakou nemotornou superhrdinku. A celá tělocvična ho okamžitě začala napodobovat. Opakovali to tím samým tónem a chechtali se.

Smáli se a smáli a ten smích mi uvízl v uších stejně, jako všem ostatním zjevně uvízla v hlavě přezdívka „Magnet“.

A teď se ten samý druh smíchu ozýval znovu tady na chodbě a byl namířený na Cadeovu poslední oběť.

Odkašlala jsem si a řekla: „A hele, soutěž v tom, kdo je tupější! Cade, nebo jeho pálka?“ Kývla jsem hlavou do strany v pokusu tomu klukovi naznačit, aby zmizel, když jsem odvedla Cadeovu pozornost jinam.

Cadeův úsměv se roztáhl do dvojnásobné šíře, jak si mě prohlížel od vlnitých vlasů, které mi pod jeho pohledem připadaly šilenější než obvykle, po martensky s různě barevnými tkaničkami. „A hele, dostavil se dozor nad zábavou. Děje se jí tady nad míru, Lily?“

„Vidím jenom jednoho člověka, který se dobře baví.“

Cade se rozhlédl po chodbě plné studentů. „Tak to se nedíváš moc pozorně.“ Ztišil hlas. „Chápu to. Je těžké vidět i někoho jiného než mě, vid?“

Kdybych dala najevo, jak moc mě rozčiluje, jenom bych připouštěla jeho vítězství. „Jenom jsem chtěla zachránit další duši před tvou arogancí,“ procedila jsem skrz zuby.

Možná jsem ale vůbec nikoho nezachraňovala. Ten kluk se ani nepohnul. Dala jsem mu spoustu prostoru, aby mohl vypadnout, a on tady pořád stál. A dokonce otevřel pusku a řekl: „Co kdybys nejdřív položil míč na pátku a tu pátku mi pak posadil na hlavu?“

Cade ho poplácal po zádech. „Super nápad. Kam se poděl ten míč?“

Povzdechla jsem si. Žádný zásah potřeba nebyl. Tomu klukovi zjevně šikana vyhovovala. Vyrazila jsem dál.

„Příště se dostav dřív, Magnete. Nechceme dopustit, aby se nám něco vymklo z ruky,“ zavolał za mnou Cade a sklidil další vlnu smíchu.

Hrudník se mi rozpálil vzteky. Otočila jsem se na patě. „Slyšel jsi někdy o aliteraci? Měl bys ji vyzkoušet.“ Byla to chabá replika. Můj vnitřní spor, který nemohl pochopit, ale byla to ta jediná věc, která ze mě vylezla. Všichni kolem se rozchechtali ještě víc. Otočila jsem se a stálo mě veškeré síly, abych odešla normální rychlostí.